

τόσο μικρό

(δυόμισι χρονών) κι όμως...

*στεναχωρέθηκε που δεν αποχαιρέτησε τον μπαμπά του, δεν τον πρόλαβε,
και θέλησε να τον πάρει τηλέφωνο για να του μιλήσει.*

*Η σημασία του πρωινού αποχαιρετισμού: αυτό μου δίδαξε το μικρό μου... όχι μόνο
γι' αυτόν που φεύγει, αλλά και γι' αυτόν που μένει πίσω.*

και του καλωσορίσματος μετά την επιστροφή από το σχολείο, από την δουλειά...

Με τον αποχαιρετισμό παίρνουν δύναμη , που κρατούν μέσα τους για να “βγάλουν” την μέρα

με το καλωσόρισμα το θερμό, καταθέτουν όσα τους βαρύνουν από τον έξω κόσμο, νιώθουν την αποδοχή που πρέπει πάντα να νιώθουν στο δικό τους απάνεμο λιμάνι.

.

.

και κάτι ακόμα:

«Σαν ένα αλεξικέραυνο να είσαι, που θα ξεσπάει η έντασή τους και θα ηρεμούν» ειδικά για τα παιδιά στην εφηβεία- έτσι μου είπαν...

.

.

με την αγάπη μου,

Αλεξία

Πηγή: [momyof6](#)